

Rugăciune și amăgire

Îmi amintesc despre o fată de aproximativ 27 de ani, care părea evlavioasă. Mergea la biserică, spunea rugăciuni, se spovedea. Avea ușurința de a face milostenie, de a ajuta pe săraci și de a îngriji pe cei bolnavi, dar într-un mod vădit și chiar ostentativ. Era formalistă în rugăciunile ei, iar în spovedania sa zgârcită la vorbă și, așa cum s-a dovedit ulterior, fără pocăință adevărată. Avea un fel de admirație de sine pentru faptele bune și pentru rugăciunile sale de noapte. Sfaturile discrete ale duhovnicului său, ca și observațiile pe care i le făcea, foarte probabil erau nesocotite. Într-o noapte, în timp ce se întorcea acasă de la o priveghere, s-a apropiat de ea o persoană cu păr grizonat și cu un pic de bărbăță și care părea a fi țigan. I-a spus pe nume :

– Domnișoară K.! (A rămas uimită de faptul că acel domn necunoscut știa numele ei). Privește – și i-a arătat o frumoasă garoafă, această floare miroase ca inima ta ! Să o pui la icoană. Și acolo, în fiecare seară să-ți faci rugăciunea și să i te închini deoarece merită. Este însăși inima ta!

Plină de uimire, dar și de admirație, a luat floarea, a mirosit-o și într-adevăr, mirosea frumos ! A dat să plece, dar s-a întors să-i mulțumească, însă nu a mai văzut pe nimeni. Domnul acela dispăruse. A mers acasă, a pus garoafa la icoană și în fiecare seară și chiar ziua întreagă se bucura de mireasma pe care o răspândea în toată camera.

Mi-a povestit această întâmplare după mai multe zile și i-am spus:

– Domnul pe care l-ai văzut a fost diavolul întrupat și ți s-a întâmplat aceasta deoarece ai căzut în rătăcire din pricina gândurilor de mândrie, de egoism și slavă deșartă pentru așa-zisele fapte bune pe care le faci.

– Am sfătuit-o să ia garoafa de la icoană și să o aducă la biserică să o văd și eu. S-a dus acasă, a luat garoafa și a plecat să o aducă la biserică.

Pe drum însă, garoafa s-a veștejit! A început să miroasă îngrozitor. Atunci a aruncat-o și a venit la biserică să mă găsească.

– Mi-a fost frică, deoarece, deși floarea acasă era vie și mirosea foarte frumos, când am scos-o de la icoană pentru a o aduce la dumneavoastră nu numai că s-a ofilit, ci a început să miroasă foarte urât. De aceea am aruncat-o ! M-a pedepsit îngerul meu pe care nu l-am ascultat.

– Nu a fost îngerul! Diavolul a fost !

Ore întregi am încercat să o scot din amăgirea ei, dar era de neclintit. La sfârșit, a plecat brusc, supărată și nervoasă.

De atunci, deși au trecut ani, nu a mai

apărut, dându-mi de înțeles că nu mai are nevoie de spovedanie și că toate problemele le rezolvă singură în fața icoanelor. Și se descurcă în viață după îndrumările pe care le primește direct de la Maica Domnului! (Rezultatul, dacă nu cumva se va îndrepta, lepădându-se de amăgirile ei, va fi dezastruos).

Diavolii se luptă neîncetat cu voia lui Dumnezeu și lucrează împotriva lucrării de mântuire a Domnului nostru Iisus Hristos. Aceștia nu ne doresc mântuirea și ne urăsc de moarte, după cum afirma Sfântul Ciprian. Sf. Ioan Gură de Aur ne propune, pentru a înțelege cât de mare este mânia lor, să aruncăm o privire în Sfânta Scriptură la Iov, căruia în câteva clipe diavolul i-a distrus toată agoniseala de-o viață, omorându-i animalele și toate celelalte. În continuare, prin inundații și trăsnete sunt uciși cei zece copii ai lui, 7 băieți și 3 fete, iar aceste lucruri numai într-o singură clipă! Noi nu putem să suportăm moartea unui singur copil, dar Iov, i-a gândiți-vă la el! Zece copii!

*(Protopresbiter Ștefanos Anagnostopoulos,
Rugăciunea în lume)*